

клетъ, Миронъ, Пракситель, Скопа и Лизипъ. Въ миналата книжка посочихме примѣри отъ гръцката скулптура, а въ тая даваме отъ

ри ската. И християнитѣ създали полека-лека своя скулптура. Въ тая работа напреднали

най-много италианцитѣ презъ XIV, XV и XVI вѣкъ следъ Христа. Тѣ оставили скулптурни изображения, които по съвършенство могатъ да се равнятъ съ тия на старитѣ гръци. Тогава се наистина възродило изкуството, затова и онова време се нарича Възраждане. Между по-раншнитѣ майстори на Възраждането се прославилъ Лоренцо Гиберти. Неговата статуя *Света Богородица съ детето Христосъ* е изработена нѣжно и хубаво. Майката е малко скръбна, детето я е прегърнало. Диплитѣ на дрехата падатъ просто и свободно. Другъ отъ тия скулптори — Андрея Верокио — изработилъ *паметникъ на Бартоломео Кольони* — единъ тогавашенъ пълководецъ, който е представенъ на конь. Кольони е смѣлъ, съ желѣзна воля; той гледа самоувѣрено, готовъ е да изтегли сабята си. И коньтъ му е направенъ живо — той върви, та ти се струва, че ще скочи отъ подножието си. Бенвенуто Челини се прославилъ съ статуята *Персей съ главата на Медуза*. Юнакътъ-полубогъ е изобразенъ, какъ е отсѣкълъ главата на чудовището съ змийски коси, което е настѣпилъ; той издига главата съ лѣвата си ръка, а съ дѣсната държи тежъкъ мечъ. Много изящно е изра-